

POSTANOWIENIE

Dnia 11 grudnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 11 grudnia 2024 r.

sprawy **A. S.**

skazanego za czyny z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i inne

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach

z dnia 10 maja 2024 r., sygn. akt IX Ka 279/24,

utrzymującego w mocy

wyrok Sądu Rejonowego w S.

z dnia 6 listopada 2023 r., sygn. akt II K 472/23,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego A. S. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 6 listopada 2023 r., sygn. akt II K 472/23, uznano A. S. za winnego siedmiu czynów: z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64

§ 1 k.k., za który wymierzono karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za który wymierzono karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., za który wymierzono karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., za który wymierzono karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., za który wymierzono karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, za który wymierzono karę 4 miesięcy pozbawienia wolności i z art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., za który wymierzono karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł. Wymierzone wyżej kary jednostkowe pozbawienia wolności objęto węzłem kary łącznej w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności. Nadto, orzeczono obowiązek zadośćuczynienia pokrzywdzonej poprzez zapłatę kwoty 5.000 zł, środek karny zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej na odległość 50 m przez okres 5 lat oraz świadczenie pieniężne w wymiarze 1.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej. Rozstrzygnięto także o przepadku dowodów rzeczowych i zaliczeniu okresu rzeczywistego pozbawienia wolności na poczet kary.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, wyrokiem Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 10 maja 2024 r., sygn. akt IX Ka 279/24, zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego, zaskarżając go w całości na jego korzyść i zarzucając:

„1. rażące naruszenie prawa procesowego, mogące mieć istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj. art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., polegające na przeprowadzeniu przez Sąd II instancji wadliwej, wybiórczej i pobieżnej kontroli odwoławczej wyroku Sądu Rejonowego w S. II Wydział Karny z dnia 6 listopada 2023r., sygn. akt II K 472/23 - wyrażającej się w zaniechaniu należytego rozważenia zarzutów i argumentacji zawartych w apelacji obrońcy, wskazujących na wadliwość rozstrzygnięcia Sądu I instancji - sprowadzającej się do powierzchownego, wybiórczego potraktowania zarzutów apelacyjnych, a nadto niedostateczne wyjaśnienie i wadliwe sporządzenie uzasadnienia wyroku,

niepozwalające stronie na zapoznanie się z motywami wydanego rozstrzygnięcia;

2. rażące naruszenie prawa procesowego, mogące mieć istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj.: obrazę przepisu art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 9 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k., polegającą na niewykorzystaniu dostępnych środków dowodowych umożliwiających dokonanie prawdziwych ustaleń faktycznych poprzez zaniechanie przeprowadzenia postępowania dowodowego w kwestii sprawstwa A. S. w zakresie czynów ujętych w punktach I, II, III, IV, V i VII aktu oskarżenia;

3. rażące naruszenie prawa procesowego, mogące mieć istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj. obrazę przepisu art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., polegającą na nieujawnieniu w toku rozprawy całokształtu okoliczności sprawy, tj. porzestaniu na przyjęciu ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd I instancji w sytuacji, gdy Sąd ten nie dążył rzetelnie do wyjaśnienia prawdziwych okoliczności sprawy, porzestając na zeznaniach świadków skonfliktowanych z oskarżonym, tj. E. S. oraz jej ojca J. T. , mimo istnienia wątpliwości, które mogły zostać usunięte w drodze przeanalizowania i oceny materiału dowodowego znajdującego się w aktach sprawy lub uzupełniającego postępowania dowodowego;

4. rażące naruszenie prawa procesowego, mogące mieć istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj. obrazę art. 4 k.p.k. w zw. z art. 5 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 170 § 4 i 5 k.p.k. poprzez oddalenie wszelkich dowodowych wniosków obrony, w szczególności wniosku o zwrócenie się do podmiotu M. Inc. prowadzącego platformę Y. o udzielenie informacji o danych użytkownika konta „A. S. ” oraz „A. Ł. ” na platformie społecznościowej Y., z których miały być wysyłane groźby objęte aktem oskarżenia w niniejszym postępowaniu, w tym ustalenia lokalizacji logowań na platformie, numerów IP logowań, oraz danych osobowych koniecznych do rejestracji konta, tj. numeru telefonu, którego użyto do aktywacji kont założonych na platformie Y. z których miały być wysyłane groźby objęte aktem oskarżenia w niniejszym postępowaniu, a nadto wniosku dowodowego obrony w przedmiocie dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego specjalisty z zakresu grafologii, po

odebraniu wzorów pisma od oskarżonego, oraz po pozyskaniu bez wpływowych próbek pisma oskarżonego, co uniemożliwiło oskarżonemu wykazanie swojej niewinności w oparciu o obiektywne i niezależne źródła dowodowe, ferując jednocześnie dowody zaoferowane przez oskarżenie, co w konsekwencji doprowadziło do pozbawienia A. S. prawa do obrony;

5. rażąco naruszenie prawa procesowego, mogące mieć istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj. obrazę art. 4 k.p.k., 5 § 1 i 2 k.p.k., art. 6 k.p.k, art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i zastosowanie niezgodnej z prawidłowym tokiem rozumowania oceny zgromadzonych w sprawie dowodów, skutkujące:

a.) przyznaniem przymiotu wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonej E. S. w zakresie, w jakim wskazywała, że rozpoznała w dniu 21 listopada 2022 roku oskarżonego A. S. jako autora gróźb, poprzez rozpoznanie głosu, pomimo braku obiektywnej możliwości weryfikacji przebiegu zdarzenia na podstawie przeprowadzonych (skrajnych) dowodów i w sytuacji, gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, iż istnieją bezpośredni, nieprzesłuchani dotychczas świadkowie zdarzenia (Pan H. z klatki obok z pierwszego piętra), który to miał wdać się w szarpaninę ze sprawcą, a który to mógłby potwierdzić lub wykluczyć wersję zdarzeń prezentowaną przez pokrzywdzoną E. S. ;

b.) przyznaniem przymiotu wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonej E. S. w zakresie, w jakim wskazywała, że rozpoznała oskarżonego na nagraniach monitoringu sklepu L. pomimo obiektywnej niemożności rozpoznania sprawcy na tychże nagraniach z uwagi na ich jakość, jak również brak widoczności twarzy sprawcy, a nadto istniejących rozbieżności pomiędzy ubiorem osoby widzianej pod blokiem przez E. S. , która miała być ubrana w czarną kurtkę, czapkę koloru ciemnego oraz spodnie jeansowe typu jogger, a ubiorem sprawcy uwiecznionego na nagraniu (jasna kurtka i czapka, jasne spodnie, chusta zasłaniająca twarz) oraz z pominięciem rozbieżności w zakresie motoryki sprawcy i oskarżonego, tj. widocznego na nagraniu „utykania na nogę” sprawcy w zestawieniu ze sprawnością ruchową oskarżonego;

c.) niezasadnym przyjęciem, iż to A. S. jest autorem obraźliwych napisów na elewacji budynków, w których mieszczą się sklepy C. oraz L. , a także budynków

należących do Spółdzielni Mieszkaniowej w S., wyłącznie na podstawie rzekomego rozpoznania charakteru pisma przez skonfliktowaną z oskarżonym E. S. w sytuacji, gdy oskarżony kategorycznie zaprzeczył, by to on był autorem tych napisów; nadto w trakcie czynności przeszukania nie ujawniono żadnych przedmiotów mających związek z zarzucanym oskarżonemu czynem, jak farba w sprayu czy odzież, w którą był ubrany sprawca (karta 151-151); zaś na poparcie wyjaśnień oskarżonego obrońca złożył wniosek dowodowy w postaci dowodu z opinii biegłego grafologa;

d.) bezzasadnym przyjęciem, jedynie na podstawie twierdzeń pokrzywdzonej, jakoby to oskarżony za pośrednictwem konta o nazwie „A. Ł. ” na portalu społecznościowym Y. dokonał wpisów z wykorzystaniem ogólnodostępnych fotografii E. S. oraz K. S. w sytuacji, gdy oskarżony kategorycznie temu zaprzeczył, bowiem każdy może utworzyć konto na dowolnie wybrane imię i nazwisko, zaś zweryfikowanie jego linii obrony możliwe było jedynie poprzez skierowanie stosownego zapytania do właściciela platformy - podmiotu M. Inc., jak i ustalenie adresów IP urządzeń z których kierowano groźby;

e.) bezzasadnym przyjęciem, jedynie na podstawie twierdzeń świadka J. T. jakoby to oskarżony za pośrednictwem konta o nazwie „A. S. ” na portalu społecznościowym Y. poprzez aplikację Y.1 przesłał w dniu 5 listopada 2022 r. świadkowi groźby zamachu na życie jego córki E. S. w sytuacji, gdy oskarżony kategorycznie temu zaprzeczył, zaś zweryfikowanie jego linii obrony możliwe było poprzez skierowanie stosownego zapytania do właściciela platformy podmiotu M. Inc., jak i ustalenie adresów IP urządzeń, z których kierowano groźby;

f.) niezasadnym pominięciem dowodu z oględzin telefonu A. S. (k. 191-197), które to oględziny nie wykazały, aby oskarżony miał jakikolwiek związek z zarzucanymi mu czynami, w szczególności by miał zainstalowane aplikacje Y. czy Y.1 i za ich pośrednictwem kierował groźby do pokrzywdzonej E. S. i J. T. ;

g.) uznaniem nagrań z monitoringu sklepu L. za dowód obciążający oskarżonego A. S. w sytuacji, gdy jednocześnie Sąd stwierdził, iż „sam zapis monitoringu obiektywnie nie daje możliwości ustalenia osoby sprawcy, gdyż ten ma zakrytą twarz”,

h.) przyznaniem przymiotu wiarygodności zeznaniom świadków A. K. i S. Z. w zakresie, w jakim wskazywali oni na sprawstwo oskarżonego A. S. w sytuacji, gdy ich zeznania w tym zakresie stanowią jedynie powielenie informacji przekazanych im przez skonfliktowaną z oskarżonym E. S. , sami zaś nie byli, ani bezpośrednimi świadkami zdarzenia, ani nie rozpoznali oskarżonego na nagraniach;

i.) odmową przyznania wiarygodności zeznaniom świadka A. K. w zakresie odzieży jaką dysponował oskarżony A. S. w czasie pobytu w S. w dniach 21-23 listopada 2022 r. w sytuacji, gdy na tożsamy ubiór wskazywała E. S. w swoich zeznaniach, a który to ubiór nie pokrywa się z ubiorem widocznym u sprawcy napisów na zabezpieczonym monitoringu;

6. rażące naruszenie prawa procesowego, mogące mieć istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj. obrazę art. 4 k.p.k., art. 6 k.p.k., 9 § 1 k.p.k, art. 167 k.p.k. i art. 170 k.p.k. poprzez ich niezastosowanie skutkujące zaniechaniem przeprowadzenia z urzędu czynności mogących ujawnić okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonego, takich jak:

a.) zaniechanie ustalenia danych, a następnie przesłuchania naocznego świadka zdarzenia z dnia 21 listopada 2022 r. na ul. P. w S. - „Pana H.”, który miał wdać się w szarpaninę z oskarżonym, a której to A. S. kategorycznie zaprzecza, który to świadek mógłby wykluczyć obecność oskarżonego w tym dniu we wskazanym miejscu;

b.) zaniechanie okazania świadkowi - „Panu H.” osoby oskarżonego celem wykluczenia obecności oskarżonego pod blokiem pokrzywdzonej E. S. w dniu 21 listopada 2022 r.;

c.) zaniechanie przeprowadzenia dowodu z przesłuchania świadka (lub świadków) - pracowników hostelu „Z.”, w którym zatrzymał się oskarżony, który mógł potwierdzić wyjaśnienia oskarżonego w zakresie nieopuszczania przez niego hostelu w nocy z 21 na 22 listopada 2022 r.;

d.) zaniechanie zabezpieczenia nagrań z monitoringu hostelu Z. w S. z dnia 21 listopada 2022 r. celem ustalenia, czy oskarżony w godzinach wieczornych opuszczał obiekt;

e.) zaniechanie zabezpieczenia nagrań z monitoringu miejskiego z dnia 21 listopada 2022 r. z okolic miejsca zamieszkania pokrzywdzonej, tj. ulic P. i W., jak również z okolic sklepów L. i C., a które to nagrania mogłyby wykluczyć obecność oskarżonego w miejscu popełnienia zarzucanych mu czynów;

7. rażące naruszenie prawa procesowego, mogące mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia tj. art. 455 k.p.k. poprzez zaniechanie poprawienia błędnej kwalifikacji prawnej czynów objętych punktami III, IV, V i VII aktu oskarżenia wskutek niezastosowania z urzędu art. 11 § 1 i 2 k.k., w następstwie czego A. S. został wielokrotnie skazany za jeden czyn zabroniony;

8. rażące naruszenie prawa materialnego, mogące mieć wpływ na treść wyroku, tj. art. 62 ust. 1 w zw. z art. 62a ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomani, poprzez przyjęcie, iż znalezione przy oskarżonym substancje psychotropowe przekraczały nieznaczną ilość przeznaczoną na własny użytek sprawcy w myśl art. 62a w/w ustawy”.

W oparciu o wyżej wskazane zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach oraz wyroku Sądu Rejonowego w S. i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Prokuratury Rejonowej w S. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Przypomnieć należy, że kasacja nie stanowi trzeciej instancji rozpoznawania spraw karnych, lecz jest nadzwyczajnym środkiem odwoławczym, a zarazem i środkiem kontroli prawomocnych orzeczeń sądowych. To sprawia, że postępowanie kasacyjne prowadzi tylko do oceny kasacji w aspekcie rażącego naruszenia przepisów prawa przez sąd odwoławczy, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a nie zaś do merytorycznego rozpoznania sprawy, w której kasacja została wniesiona (por. postanowienie SN z 25 lutego 2014 r., IV KK 6/14). Takich rażących wad zaskarżonego orzeczenia obrońca A. S. nie wykazał we wniesionej kasacji.

Odnosząc się do pierwszego zarzutu kasacji, sformułowanego jako rażące naruszenie przepisów prawa w postaci art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. w

zw. z art. 7 k.p.k., stwierdzić należy, że uzasadnienie wyroku Sądu odwoławczego istotnie jest związane i dość pobieżnie odnosi się do zarzutów zawartych w złożonej w sprawie apelacji obrońcy, w tym do oceny dowodów i ustaleń faktycznych Sądu I instancji, jak i do możliwości powołania kolejnych dowodów w sprawie, ale w istocie nie pomija żadnego z nich. Zauważenia przy tym wymaga, że na rozprawie odwoławczej w dniu 10 maja 2024 r. Sąd Okręgowy zaniechał rozpoznania wniosków dowodowych obrońcy na podstawie art. 368 § 2 k.p.k. (k. 416). Istotnym jest jednak, że zwięzłość pisemnych motywów rozstrzygnięcia Sądu odwoławczego uzasadniona jest w realiach przedmiotowej szczegółowymi ustaleniami Sądu I instancji, które Sąd Okręgowy – na co wyraźnie wskazał w swoim uzasadnieniu – zaaprobował w pełni. Materiał dowodowy zgromadzony przez Sąd I instancji, ocena tego materiału, poczynione na tej podstawie ustalenia faktyczne i decyzje procesowe tego Sądu, w tym dotyczące nieuwzględnienia wniosków dowodowych obrony, były w ocenie Sądu odwoławczego prawidłowe, wyczerpujące i niewymagające szczegółowego powtarzania.

Drugi z zarzutów kasacji, związany z obrazą przepisu art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 9 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k., polegającą na niewykorzystaniu dostępnych środków dowodowych, również ocenić należało jako bezzasadny dostrzegając, że stanowisko Sądu odwoławczego, który analizując postawiony już w apelacji zarzut z art. 167 k.p.k. i zgłaszane przez obronę wnioski dowodowe kwestię tę rozważał w ramach oceny zarzutów apelacji, a zatem miał ją w polu widzenia, a jednak w ramach przysługującej mu swobody co do oceny dowodów i w ramach postępowania kontrolnego nie widział podstaw do rozszerzenia postępowania dowodowego. Skarżący nie wykazał w jakim zakresie, poza oczekiwaniem uzyskania odmiennych ustaleń faktycznych, doszło w tym zakresie do rażącego naruszenia prawa, które mogłoby mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia.

Trzeci zarzut kasacji, zredagowany jako obraza przepisu art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., mająca polegać na nieujawnieniu w toku rozprawy całokształtu okoliczności sprawy, ma w istocie charakter niekasacyjny. Skoro Sąd odwoławczy nie prowadził własnego postępowania dowodowego, to nie mógł naruszyć art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k. Natomiast do zgłoszonych w apelacji zarzutów ze sfery oceny

dowodów ustosunkował się w swoim uzasadnieniu, odwołując się przy tym do stanowiska Sądu I instancji.

Analiza czwartego zarzutu podnoszącego naruszenie art. 4 k.p.k. w zw. z art. 5 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 170 § 4 i 5 k.p.k. wskazuje, że autor kasacji kwestionuje w nim w istocie odmowę uwzględnienia zgłoszonych przez niego wniosków dowodowych. Tymczasem Sąd I instancji rzetelnie umotywowował swoje decyzje w zakresie oddalenia wniosków dowodowych na rozprawie w dniu 23 października 2023 r. (k. 334), co nie wzbudziło zastrzeżeń Sądu II instancji analizującego zarzuty apelacyjne z art. 170 k.p.k. Trzeba w tym miejscu podkreślić, że zweryfikowano zarówno możliwość zwrócenia się do spółki M., jak też zasadność powołania do sprawy biegłego grafologa. Argumentacja autora kasacji stanowi jedynie dalszą polemikę z tymi decyzjami, a więc nie mieści się w granicach dopuszczalnych zarzutów kasacyjnych.

Piąty, obszerny zarzut kasacji, dotyczący rażącego naruszenia art. 4 k.p.k., 5 § 1 i 2 k.p.k., art. 6 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., sprowadza się do kwestionowania oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, zwłaszcza depozycji pokrzywdzonej żony oskarżonego, ale też innych dowodów. Został przy tym niezasadnie skierowany pod adresem Sądu II instancji, mimo że ten jedynie utrzymał wyrok w mocy, a więc nie mógł naruszyć wskazanych przepisów „poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i zastosowanie niezgodnej z prawidłowym tokiem rozumowania oceny zgromadzonych w sprawie dowodów”. Ponowne kontestowanie oceny dowodów, poddanych już przez skarżącego rozwadze w toku postępowania apelacyjnego, jest zabiegiem nieprawidłowym i nieskutecznym na etapie postępowania kasacyjnego.

Szósty zarzut kasacji, sformułowany pod postacią obrazy art. 4 k.p.k., art. 6 k.p.k., 9 § 1 k.p.k., art. 167 k.p.k. i art. 170 k.p.k. poprzez ich niezastosowanie skutkujące zaniechaniem przeprowadzenia z urzędu czynności mogących ujawnić okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonego, stanowi kompilację poprzednich zarzutów i koncentruje się na brakach w materiale dowodowym sprawy. Skarżący nie wykazał jednak, by wskazywane przez niego dowody mogły stanowić skuteczną przeciwwagę względem zebranego w sprawie materiału dowodowego, prowadzącego Sądy obu instancji do przekonania o sprawstwie

oskarżonego. Dowody wskazane w treści kasacji skarżący wymienił także w apelacji, a Sąd II instancji nie dostrzegł naruszenia art. 167 k.p.k., art. 170 k.p.k., ani potrzeby dopuszczenia tych dowodów na potrzeby rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy.

Siódmy zarzut kasacji, zgłoszony pod postacią naruszenia art. 455 k.p.k. poprzez zaniechanie poprawienia błędnej kwalifikacji prawnej czynów objętych punktami III, IV, V i VII aktu oskarżenia wskutek niezastosowania z urzędu art. 11 § 1 i 2 k.k., również należało uznać za oczywiście bezzasadny. Dość w tym miejscu wskazać, że wymienione przez skarżącego czyny nie wyczerpują statuowanej w treści art. 11 § 1 k.k. przesłanki „tego samego czynu”, z uwagi na różne zachowania sprawcze na szkodę różnych pokrzywdzonych.

Również ostatni, ósmy zarzut kasacji - rażącego naruszenia prawa materialnego, tj. art. 62 ust. 1 w zw. z art. 62a ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomani, nie zasługiwał na uwzględnienie. Sąd Okręgowy ani nie stosował ani nie dokonywał wykładni przepisu prawa materialnego, którego rażącą obrazę zarzuca skarżący, a do ujętego w apelacji zarzutu tożsamej treści odniósł się w uzasadnieniu swojego orzeczenia. Sądy orzekające słusznie nie przyjęły forsowanej przez obronę tezy, że ilość 10 g amfetaminy mogłaby być uznana w tej sprawie za nieznaczną.

Z powyższych względów, nie dopatrując się w przedmiotowej sprawie zaistnienia którejkolwiek z wymienionych w treści art. 439 § 1 k.p.k. bezwzględnych przyczyn odwoławczych, ani innej rażącej obrazę prawa mogącej mieć istotny wpływ na treść orzeczenia Sądu II instancji, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 535 § 3 k.p.k., zdecydował o oddaleniu kasacji obrońcy skazanego, jako oczywiście bezzasadnej.

Orzeczenie o kosztach znajduje uzasadnienie w treści art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[J.J.]

[f.n]

